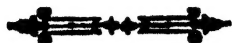

શ્રી
શાહપુર સુકન્યા સમાજનો
શરદુત્સવ,

(ગરબા)

કાર્તિક વદ ૧ સંવત ૧૯૮૬

(તા. ૧૭-૧૧-૨૬)

(રથજી શાહપુર નવો પોળ.)

ઝપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

બહેન હીરાજીક્ષી. હ. ભટ.

બહેન આનંદગૌરી. બા. પટેલ.

બહેન લીલાવતિ બે. પટેલ.

મંત્રીઓ.

આજ્ઞાત ૧ લી.]

પ્રત ૫૦૦.

[સને ૧૯૨૬.

કિંમત રૂ. ૦-૧-૦.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ

શ્રી પ્રબલિતાર્થ પ્રીન્ડીંગ પ્રેસમાં પટેલ સોમાભાઈ દલપતરામે
છાપી. ઠે. શાહપુર નવી પોળ—અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૫૦૫૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ શાહપુર સુબુન્ધા સમાજનો
સારકુલ-૨૧૫

વિષય ૬ - ૧૨૧

મંમળાચરણ.

સુંદર શિવ મંગલગુણ ગાઈ પથરા
 વિશુવર ભવભયહારક નમું મહેધરા—સુંદર શિવ
 મધુર કુસુમ વિશે રમેગંધ સુંદરા
 કૌમુદી મુદપ્રદા, ઉષામનોહરા;
 મૃદલ કંઠ કોઠિલરવ શ્રવણ સુખકરા;
 સકુમા વસતી હસતી
 પ્રતિશ્લીતા શી લલિતા સુંદરતા
 તુમ જગદરા—સુંદર

૧

કોપ કહો એ ચાંદલિયાને

કોપ કહો એ ચાંદલિયાને બેલો ઉગે;
 બેલો ઉગે, રાત બાપી ઝગે ! કોપ૦
 સરખી સાહેલી મળી રાસ રચ્યો છે;
 ગ્રેરે ઉગસ, ફેંકી કિરણ બગે: કોપ૦
 ન્હાના ન્હાના તારલિયાઓ સાથે ઉગે;
 અમીરસને સીંચે અમ રગે રગે: કોપ૦
 અમ રાસ જોવાને જરા થોભે નભે,
 જોથી શોભે અતુલ અમ રાસ બગે: કોપ૦

જનાર્દન પ્રભાસકર.

(૪)

૨

પ્રેમ સરોવર

જયું જયું સરોવર ઝૂલતું રે,
રમવાને ત્યાં રૂંઝે આલ, મહારા બહાલમા !

કાંઠે ઉઘાં દેવકૂલડાં રે,
તહેની ગૂંથોશું વરમાળ, મહારા બહાલમા !

રૂંઝાં ફુલ, રૂંઝતું સરોવર રે,
રૂંઝલા અતિશય આપ, મહારા બહાલમા !

કુંજની કુસુમલ છાવમાં રે,
ભૂલશું જગતપરિતાપ, મહારા બહાલમા !

જમી ઉપર પ્રભુની ધટા રે,
નોયે નીતિની વેલ, મહારા બહાલમા !

ધરિમલ પમરે છે પુણનાં રે,
જૂલે મહી અલખેલ, મહારા બહાલમા !

પીશું પરમ પદનાં અમી રે,
લેશું અમૂલ્ય ત્હાવ, મહારા બહાલમા !

જગત જૂએ તારી વાટડી રે,
છવનના જંત્ર જાણાવ, મહારા બહાલમા !

(૫)

કમળો હસે જલ કીલર્તા રે,
નયનો હસે હે રસાળ, મહારા બહાલમા !
હા હા પ્રિયતમ ! ઉઠને રે,
પ્રેમસરોવર આલ, મહારા બહાલમા !

૩

બેદના પ્રશ્નો.

વીજલડી હો ! કમા ને રહે તો,
ઉરની પ્રભું એક વાતલડી રે;
દિનને દિનાનાયે અજવાળાં આપીયા,
અન્ધારી કેમ કીધી રાતલડી રે !
વિજલડી હો !
કામલડી હો ! પધારે ઉઠંગે તો:
રસની માંડું એક વાતલડી રે;
આબ્યાં ત્યારે નહિ આદર દીધલાં,
જાતાં દાઝે કેમ છાતલડી રે !
કામલડી હો !

નહાનાલાલ.

(૬)

૪

બાઈ બહેન.

કેવડો લીલો ને લીલી લીમડી ર
 લીલુડાં બાઈને બહેનના હેત;
 દેવની દીધેલ બાઈ બહેન બેલડી ર
 મોરલો સૂનો ને સૂતી વહણી ર
 વિખુટાં બેજ ઝુરે પરદેશ
 દેવના દીધેલ બાઈ બહેન બેલડી ર
 મોગરો ડોલો ને ઝરક પાંદડી ર
 બાઈ બહેન હેયે રસ સંકેત
 દેવના દીધેલ બાઈ બહેન બેલડી ર
 મેકુલો બોલેલ ઝગુક વાળજી ર
 બાઈ બહેન ઝાંલે બબોલ સંદેશ;
 દેવની દીધેલ બાઈ બહેન બેલડી ર
 દશળજી પરમાર.

૫

સન્ધ્યાને સરોવરે

સરોવરે પાણીમાં ગમતી, સાલસડાં !
 સરન્ધુ સરોવર હેત ગદડધુ;
 પાળે મહેં બેડલું ઉતાયું, સા લડી !
 સન્ધ્યાનું તેજ કાંઈ ગમતે પડ્યું.

જળ માંદિ મુખ જોઈ મોહી, સાહેલડી !

જળમાં વિધાત્રી જળરેખા આંકે;

જળમાં જળપડછાયા ડોલે, સાહેલડી !

જળનો સાળુ જાણે જમને ઢાંકે. સરોવરે•

સરોવર કાંઠે મંદિર, સાહેલડી !

સાધુ-સંન્યાસી ત્યાં શિવને જપે;

પંચાગ્નિ ધૂણીઓ જગાવી, સાહેલડી !

જોગી વિજોગી શી તપસ્યા તપે. સરોવરે•

હરતા કંઈ ઝાડોઓનાં ઝુંડો, સાહેલડી !

ઉંડા ઉંડાણોની ક્યની કહે;

ઘેરી ઘેરી ઝાડવાની જળીઓની પાછળ

પૂરનો સનાતન સંસાર વહે. સરોવરે•

ધીમે ત્યાં માંદિલિયો ઉઝ્યો, સાહેલડી !

પોયણે પોયણે પ્રમલાં છાંધા;

ચન્દ્રમા શા પિયુષ પધાર્યો, સાહેલડી !

જીવને વધાવી મહેં મીઠડાં લીધાં. સરોવરે•

પાજથી બેડલું ઉપાડ્યું, સાહેલડી !

ઠંડાલાનું તેજ મ્હારે વડને પડ્યું;

સરોવર ઝીલવા મધ'તી સાહેલડી !

ત્રેમનું સરોવર હેમે મ્હડ્યું. સરોવરે•

કવિ ન્હાનાલાલ

(૮)

૬

સોભા રયામની.

તું જોતે સખિ ! સોભા સનૂણા આ રયામની.

કાટિ કંદર્પ લળવે એવું મુખડું;

દિશી પડે છે કથા દામિની.

તું જોતે.

કાટિ આજુપણું એ જુપણું;

સીમા છે એ અભિરામની.

તું જોતે.

સદ્ગુણસાગર, નદવર નાગર,

ખલિહારી હું એના નામની.

તું જોતે.

(૯)

સગજે એને એ સાર સરવણું;

બીજી વસ્તુ નથી કામની. ઘં બેને.

અનુપમ એ અલભેલો ગસલો,

છવનમુખી દયારામની. ઘં બેને.

દયારામ

૭

મીરાંશુંમર

મુજ અખજાને મોટી મીરાંત, આષ ! શામળો ધરણું મારે સાચું રે;

વાળી ખડાવું વિકૃત વર ફરી, હાર હ ગ્નો મારે દષયે રે;
ત્રિત માળા, ચતુરભુજ ચૂડતો, શીદ સોની ધેર જાયે રે ! મુજ.

કાંઠરિયાં જમજવન કરા, કૃષ્ણજી કલ્યાં ને કાંમી રે;
વિંજીવા ઘૂધરા રામનારાયણના, અજુવટ અંતરજમી રે. મુજ.

પેટી ખડાવું પ્રભોત્તમ ફરી, ત્રિકમ નામનું તાળું રે;
કુંમી કરાવું કરુણાનંદ ફેગે, તેમાં ધરણું મારું ખાલું રે. મુજ.

સાસરવાસો સજીને મેડી, દવે નયો કાંઈ કાચું રે;
આષ મીરાં કૂદે પ્રભુ ત્રિરિધરનામર હારને ચરણે જાયુ રે. મુજ.

મીરાંખાષ

રૂપેરી ચાંદની

ચળકી રહી રે હો ! ચળકી રહી,
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહી ! (કુચ)

ફરતી આકાશે દેવસુંદરી કો ગોરી,
તેની આ પદરજા ઝળકી રહી;
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહી. (૧)

દુનિયામાં દેવધરા આનંદ ઉતારતા,
રસની આ ઊળ જાણે ઝડકી રહિ;
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહિ. (૨)

રૂપેરી કૃત્તપાત્ર માગરપર વેરતી;
ધેલી આ પ્રે સી કો પલકી રહી;
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહિ. (૩)

અંધારાતી અખોતે એ અમૃતથી આંજવા,
લજ્જાળુ લલના શું લલકી રહિ !
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહિ. (૪)

હીમ જેવા મ્હેન નિજ હંસો ઉડાડતી,
મધુરા હંસે કો આ મલકી રહિ,
આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહિ. (૫)

કોના આવાસમાં કોના ઉન્ન્યાસમાં,
સોહમની બહર આ લલકી રહિ ?

આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહી. (ક)
 અજબ અલમોરલાતું કિરણુત્પન્ન કેળી,
 આદમાની ઢેલ કોની ઢળકી રહી ?
 આ રૂપેરી ચાંદની ચળકી રહી, (ગ)

૯

ગુર્જર ગૃહિણી.

ધન્ય ધન્ય ગુર્જર ગૃહ સંસારકે
 જ્યાં ગૃહિણી વસેરે લોલ
 પ્રમદા, લજ્જા ધરે કુળવંતિકે
 મુખલડ મલકતુરે લોલ. ધન્ય૦

કામળ મીડકે કઠે મળવતીકે,
 ગુણીયલ ગીનડાં રે લોલ
 પ્રણય વ્યભીરસ, અપ તો નયનેકે
 સ્મિતરસિમ સપારે લોલ ધન્ય૦

ગૌર ગુલાબી કાન્તિ તનનીકે
 મુખલાલી ભર્યાં રે લોલ
 પ્રસન્ન મુખડું, પ્રકૃલિત હૈડું
 મનડું મ્હાલતું રે લોલ. ધન્ય૦

મુખડ આગેઅ, મનોહર રમણીકે
 ચમકે ચાંદો રે લોલ,

(૧૨)

શાશ્વિ બને ગૃહની રાણી તોયકે
 કુશળ સેવા મહીં રે લોલ. ધન્ય૦
 જીવનરસ પતિવૃતથી જીભરાતોકે
 પતિ પગે ઢગા પડેરે લોલ,
 સજી સજ્જમાર મલપતી ગૃહમાંકે
 ગૃહ લક્ષ્મી બધું રે લોલ. ધન્ય૦
 રીઝવતી નિશ્ચિન કંથને પ્રેમેકે
 પરિમલ પ્રસારતી રે લોલ
 બાલુકાની કલ્પલતા રસ ઝરતી કે
 જીવન રસે બધું રે લોલ. ધન્ય૦
 જીભલગે કુળનો અખાંડિત દીપકે
 દુઃખમાં દૂર ખસેરે લોલ
 વસે એવી ગૃહિણી જેને દારકે
 સુખમય જીવન જશેરે લોલ ધન્ય૦
 નાનુલાઇ

૧૦

સ્નેહભાવ શું બળે.

જે કઠીણ હૃદયના લોક,
 સ્નેહભાવ શું બળે ?
 શું બળે જે સ્નેહ શત્રુ લોક,
 સ્નેહભાવ શું બળે ?
 (૬૨) ઘેલી વાડળી સ્નેહ બરી આવે

(૧૩)

મધકાતી ધીરી ડગ માટે રે,
 પાપાણુ હૃદયના ઉચ્ચ ગિરિ શૃંગો,
 હેતભરી વાદળી વીખેરે. એ સ્નેહભાવ૦

ખીલી વસંત રૂઢી દેખલીએ ટકુકે,
 કુંજે રસીક પુલ ફેરે રે;
 કારમે આતપ શો બ્યોમ ચડી ઉતરી,
 કુમળા પુલ કરમાવે. એ સ્નેહભાવ૦

હેલે ચઢ્યાં પુર વારીધીનાં વારી,
 ભર્મા ઉઝળા મારે રે,
 ભાવપૂર્ણ બેટવા નય ન્યાં છીનારે,
 કારમા તટ એ વિદારે. એ સ્નેહભાવ૦

મેના પોપટ તણા ભાવ ભર્યા બોલકા,
 પ્રેમ ન્યોત ઉર પ્રગટાવે રે;
 કુર કાળ પારધીના હાથ કઢી નય તો,
 રસભરી ન્યોતને ભુજાવે. એ સ્નેહભાવ૦

ચંદન સુગંધ ભર્યા મસમસ રહેકે,
 સુરભી જનેરી પ્રસારે રે;
 કાલજ કઠણુનો કુટીલ કહીવારો,
 કુહાડે રમ્ય વૃક્ષ કાપે. એ સ્નેહભાવ૦

રાંકડા રતન હીણુમાગી પાને પાડીયાં,
 તેનાં જતન નહિ થાયે રે;
 બંદ ભાવ જણે નહિ મંધ કે સુમંધના,
 પારસ પાપાણુ એક માને. એ સ્નેહભાવ૦

જગુભાઈ મોહનલાલ રાવળ.

ચન્દ્રિકા ઝીલો.

‘ઝહારા આમણામાં, ચન્દ્રિકાની હેલિ:

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:
સ્નેહ નજરે દુનિઆ, બધી નહવાઇ;

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:
શાન્તિ આપે ચન્દ્રિકા, ને રમ્ય ભાગે રાતડી;
પુષ્પ ધવલ પાથરી, શોભાવે નિજ દેહડી;
હારે એવા અવનવા, રમગી ભગેલી;

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:
આભલામાં હિંચે દેવા ! તાન્લા ઝંધી રહ્યા;
આમતેમ દોડતા, આનંદથી રમી રહ્યા;
હારે એવા જુથના, સરદારની સાહેલી;

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:
જાંચ વૃક્ષ વૃન્દ તણી, રૂપ કેલું પારતી;
કુદરતની ચિત્રતા, વિવિધતા બતાવતી;
હારે એવા આનંદ, પથે દોરનારી;

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:
નહી તણા પાણીકામાં, ચમકુ ચમકુ ચમકતી;
હિંચે આવે નીચે ભાસ, ને વર્ણ દુખી જતી;
હારે એવું વર્ણન નવ, થાય અતિ ભારી;

હો રાજ ! કાષ્ટ ચન્દ્રિકા ઝીલો: ચન્દ્રિકા ઝીલો:

નાનુભાઇ.

એકલડી.

નિર્મળ ચંદ્રિકાની વેલડી શરે
 પ્રપુલ્લી મહારે દાર;— ધ્રુવ૦
 ઉઠેરી મહેં અહો હોંસે નિત એહો
 સીંચી સુધા મુજ પ્રેમની શરે! નિર્મળ૦
 રવખાં ફળ્યાં મીઠાં ખીલી મુજ વેલડી
 ખીલી ન એક આશ પ્રાણીની શરે! નિર્મળ૦
 તારલે સજી આજ શરદ સોહામણી
 રાસે રમે મુજ આંગણે શરે! નિર્મળ૦
 એકલડી એક હું પૂછું મુજ પ્રશ્ન છાને!
 જોડાં જોડાં ગઢન આભને શરે! નિર્મળ૦
 આવો મૃદુ પુલડાં, આવો વધાવું હું
 ઉરના મીઠા મૃદુભાવથી શરે! નિર્મળ૦
 વિરહના આંસુ શાં મોઢાં આ બિન્દુઓ
 ક્યાંથી સરે તમ મુખડે શરે! નિર્મળ૦
 રજની ઓ! તાહરા વિરહ ચીર ઓઢીને
 તહારી જગાડ અજબ ઇંસરી શરે! નિર્મળ૦
 ઇંસરીમાં એક સખી! એક ગાળે આટલું—
 “ તુ વિના શીકરી તેજ-વેલડી શરે!” નિર્મળ૦
 જગનાં સહુ ચંદ્રનાં તેજ ઝીલી નિર્મળાં
 માળા ચુંથું એના નામનાં શરે! નિર્મળ૦

(૧૬)

જાંસરીમાં જોક સખી ! જોક ગાને આટલું—

“ તું વિના શીઝી પ્રાણુ-પાંખડી હરે ! ”

નિર્મળ ચંદ્રિકાની વેળડી હરે
પ્રકૃત્તી મહારે હારે !

સ્નેહરશ્મિ.

